Eclectric Olja
för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

Få det äkta PRIS 35c överallt.

DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. n:r.)

— Till en bondgård, en knapp fjärdedels mil härifrån, svarade Rolf.

— Jag såg honom med egna ögon, då de släpade in honom i en gammal stuga, som står obegagnad och nyttjas av gårdens folk endast till brygghus, och där lade de honom, fängslad som han var, till både händer och fötter, på några halmkärvar.

— Och du kom inte i tillfälle att närma dig honom, Rolf? frågade Gerda, som fick tårar i ögonen vid tanken på den behandling hennes älskade herre utstod.

— Nej, jag blev undanskuffad, då jag sökte närma mig honom. Han gav mig även en blick, den jag tolkade som ett tecken att jag inte borde göra något vidare försök att närma mig. Han lyfte även litet på sina bojor och jag förstod att han menade, att om han blott vore befriad ifrån dem, så skulle han inte längre sitta fängslad. Jag låtsade inte hysa andra känslor än nyfikenhet, och då jag sedan förnam att det blev fråga om att någon skulle sändas hit till slottet för att underrätta greve Paul om att rövaranföraren i Holaveden blivit gripen i Thorsholms park, skyndade jag att begära, bliva skickad, påstående mig vara i tjänst hos unge greven. Jag både av en tillfällighet kommit att höra ett och annat om att det var greve Paul som skaffat tillsammans hela den skara som gripit Vilde, och att han befallt dem att hålla vakt omkring slottets park. Han hade förklarat sig fått spaning på, var Vilde uppehöll sig och det var på greven som de alla hade väntat, då de hört rop och ovasen ifrån sjön. De både på stranden fått syn på Vilde, vilken de påstodo hava dräglt upp ett frontispmer från slottet, som fallit i sjön. Detta var allt vad jag kunde leta mig till av deras samtal, under det de hölo vakt omkring brygghuset, där de hade sparrat Vilde inne.

— Besynnerligt, att de inte under sådant tillfälle förde honom till slottet! Jag hörde likval av miss Tweens, att någon av Pauls egna tjänare var med vid Vildes gripande, yttrade Gerda.

— Det var unge grevens tidkneket som åtföljt greven på aftonen, men blivit av honom tillsänd att hålla vakt i parken till dess att greven kallade honom. Det var han som sammankallade folket, då han hörde ropen från sjön, troende sin herre i fara, och han återvände till slottet så snart Vilde var gripen.

— Jag har inte gett honom, sade Gerda, kanske söker han sin herre, tillade hon med en betydelsefullt blick på Tom.

— Så låt honom då söka, svarade Tom och nickade åt henne; — men vi måste fatta något beslut om vad som är att göra. Jag memar, att vårt arbete fordrar både mod och eftertanke.

— Tom har rätt, vi måste fatta vårt beslut, om vi skola kunna göra något för vår herre.

— Jag har en plan, sade Gerda efter några ögonblicks begrundande. Du vet väl, huru många som äro betalda att hålla vakt utanför huset?

Med denna fråga vände hon sig till Rolf.

— Fyra handfasta och väl bevapnade karlar, svarade gossen.

— Inte många, då det är fråga om att bevaka ett sådant lejon som rövaranföraren i Holaveden, inföll Tom.

— De äro likväl många nog, då de hava smitt hans händer med bojor, sade Gerda, och hon pressade hårt tillsammans sina läppar, liksom för att undertrycka den vrede hon kände inom sitt bröst över att de vågat så fängsla honom.

O, att jag ännu ägde samma dolk, som drack Storm-Jonas' blod, utbrast hon lidelsefullt.

Tom och Rolf betraktade henne med bedrövan.

— De klappar en mans hjärta in im hennes bröst, tänkte Rolf.

Men Tom hade kunnit en dylik större erfarenhet i livet och på samma gång vunnit en helt annan uppfattning om de mänskliga känslorna.

Endast inom en älskande kvinna bor en sådan mäktig själ, som hennes, sade han till sig själv.

Och han hade rätt.

Det var karleken, som stalt Gerda på översta tinnen av mänskligt mod.

— Och vet du, vart de övriga tagit vägen? frågade hon åter, vänd till Rolf.

— De hava begivit sig till länsmannen.

— Och var uppehåller sig denne?

— Det visste ingen med säkerhet, svarade gossen.

— Gott! Så låt oss då skrida till utförandet av min plan, yttrade Gerda. — I stannen båda här, medan jag begiver mig tillbaka till slottet och hämtar några fläskor vin. Dem tager Tom i sitt förvar och sedan berova vi oss till bondgården. Tom är känd såsom tillhörande slottets tjänstepersonal, och I sägen eder vara skickade av unge greven med förfriskning, och även för att bitråda vid vakten om fången. I förstån mig väl? Så snart I finnen, att vinet börjat göra avsedd verkan, är det tid på att giva signal. En ugglas skri skall värska så väl den fångne som mig, och jag skall då passa på att smyga mig fram till huset. Du är väl i besittning av en skarp fil, Tom?

— Jag har en på mig, och det en som biter på det finaste stål, svarade han.

— Giv den då till mig! Det vore besynnerligt, om jag icke därmed skulle kunna frigöra Albans hander! Med dolken skall han sedan bana sig en väg till friheten, i fall någon skulle vilja stånga honom den.

De begåvo sig alla tre på väg till den angivna bondgården. Aftonen var ovanligt mörk för att vara på våren, och regndigra stormmoln jagade på himlavalvet.

— Är du då så säker om, att det skall lyckas oss att befria honom ur fångenskapen, Gerda? frågade Rolf, som höll sig tätt intill Gerdas sida.

— Ja, Rolf, det skall lyckas oss. Jag skall dö, om ej detta hopp uppehölle mig. Det är icke möjligt att min uttänkta plan skall misslyckas.

— Ja, din plan är god, Gerda, sade Rolf; — du har alltid varit sinnrik. Utan dig skulle vi hava stått rådlösa och förtvivlade utanför vår kära husbondes fängelse.

Gerda svarade intet. Hennes hjärta klappade så våldsamt att det förorsakade henne smärta, men hon ville icke låta gossen ana, hur hon hatade för ögonblicket av sitt företag.

Om det misslyckades och de blevo upptäckta — ja, då vore också Alban förlorad.

— Gån I förut, men låtom oss skynda, sade hon; — tiden är dyrbar. Glöm icke försiktigheten och de instruktioner, jag givit eder.

Tom och gossen lydde henne. De voro icke långt från bondgården, och mellan träden kunde de se det matta ljusskenet, som föll ut från husbyggnaden, där Alban Vilde holls fången.

— Rymmer byggningen icke mer an ett rum? frågade Tom då de hunnit fram till gården.

— Tvenne, svarade gossen. — I det innersta hava de stängt honom inne, medan de i det yttre hålla vakt. Äro de nyktra eller mottå vinets inverkan, så fruktar jag att vårt företag gores om intet.

— I vinet i Thorsholms källare är hädd gott och kraftigt. Jag är övertygad, att Gerda icke valde det avaste. De äro icke heller vana och kännare av varan. Du skall få se, att de vid andra bägaren redan bliv vit glad. Vid den tjärde sova de, och då öppna vi dörren samt släppa lejonet löst.

— Det är också en annan sak, som oroar mig, sade gossen, som icke kunde göra sig beklämningen kvitt.

— Och det är?

— Att unge grevens tidkneket kommer och att det då blir upptäckt, att det icke är greven som skickat oss. Kanske att till och med greven själv följt med för att övertyga sig om att fången är väl förvarad.

— Hå, greve Paul begiver sig visst ut i detta oväder mitt i mörka natten, han yttrade Tom. — Nej, min gosse, var du lugn, och vad tidkneket angår, så känner han ju mig och vet att jag tjänar på slottet. Jag har ju kunnat bliva skickad utan hans vetskap!

— Give Gud, att det ginge oss väl i hauder! suckade Rolf.

De hade hunnit fram till gården, själva boningshuset var det mörkt och tyst. Gårdens folk hade redan begivit sig till vila. De tycktes icke frukta den farliga fången, som var inrymd i brygghuset. Tom och Rolf passerade tätt förbi den stängda förstugudörren och begåvo sig rakt fram till brygghuset, från vars fönsterluggar ett matt ljussken föll ut, och från vars ljure de hörde sorlet av röster.

Brygghuset var uppfört ett stycke bakom boningshuset och helt nära en skogsbevuxen bergshöjd. Det bar prägel av gamla tidens byggnadssätt med valdiga bjälklag, små och högt uppe sittande fönsterluggar samt skarpt slutande tak.

Det var ingen lätt sak för en människa av vanlig storlek att praktisera sig ut genom någon av dessa gluggar, sade Tom sakta till Rolf, monstrande den gamla byggnaden.

— Nej, det är icke heller att tänka på någon utgång än den vanliga, svarade gossen.

De gingo bära utan tvekan in i det av rök från oljelampan upplysta brygghuset.

På en bänk, som stod längs ena väggen, låg tvenne män utsträckta, medan de övriga suto omkring ett rankligt bord.

De voro tydligen icke vid någon glad sinnesstämning. Nattvakten förefoll dem lång och de svuro halvhögt över vinden, som i varje minut hotade att släcka ut den flämtande lampflågan.

— En till storm i natt, kamrater, sade Tom och trädde fram till bordet, på vilket han ställde de båda krusen; — och mörker sedan! Jag trodde knappast jag skulle vara karl att taga mig fram. För en daler vill jag inte leta mig tillbaka till slottet i natt.

— Då är det väl inte att tro! det länsman ger sig ut för än i morgon, sade en av vaktkarlarna; — besitta i det! Skall man nu inte få en blund i natt!

Han ruskade på sig och gäspade.

— Är han då så oregerlig, fången därinne? frågade Tom helt obesvärad. — I ha'n väl fängslat honom försvarligt?

— Ja, därmed är ingen fara. Ej bryter han sina bojor, vore han än en jätte i styrka, och ej heller gör han väsen av sig. Men vi få likväl vara vaksamma, ty skulle han nu löpa oss ur händerna, så stode det vårt skinn dyrt, svarade karlen.

— Vi få väl tura om med vakten. En till storm, man kan knappast höra sin egen stämma! Greven har skickat mig och pojken där, på de' vi skulle hjälpa till med vakthållningen. Han har befallt oss att hava både ögon och öron öppna; men som jag tänkte att natten skulle bli oss lång i detta Herrans väder, så bad jag att få något med att förfriska strupen, och greven spenderade på två hela krus. Skål, kamrater!

Tom öppnade ett av krusen och detta var en invit, den ingen av vaktkarlarna kunde motstå.

Snart hade var och en av dem tagit en djup klunk ur de fyllda krusen.

— Sådan vara bestås icke alla dar på slottet, sade Tom, som endast låtsade dricka; — men i förtroende sagt, var greven upprymd i afton; han höll strax på, att rövaranföraren i Holaveden blivit fångad av dem som ställt sig under hans kommando. Vad det skall förarga länsman, som så länge slagit efter honom! Han är nog inte så glad till sinnes, att det fi vår hans folk, som utförde den här mandaten.

Tom fortfor att prata, under det männen drucko. Men Rolf hade satt sig längst ned vid dörren och hade svårt att dölja sin oro. Han tyckte att det dröj förfärligt längt ut på tiden.

— Kom hit, pojke, och tag dig en klunk ur krusen. Du ser minsann ut att behova det! ropade en av karlarne, vänd mot gossen, vilken ingalunda syntes böjd att giva sig in i deras lag.

— Gör det du, Rolf! uppmanade Tom. — Det är vår tur att hålla första vakten. Vi få icke somna, det var grevens uttryckliga order.

Men Tom började bliva orolig inom sig, trots den tillförsikt han hyste. Vinet vår i det närmaste utdrucket, men det oaktat syntes ingen verkan därav på de kraftfulla männen. Den lafthet, varmed han utfört sin roll, hade visserligen från honom avlägsnat alla misstankar, och det var ingen bland dem, som ett enda ögonblick betvivlade att han var ditskickad av greven. Men om vinet icke verkade till somn vore likväl intet vunnet, ty ingalunda skulle Tom våga att giva Gerda signal, eller slå på henne in till den fångne, så länge alla dessa män voro på sin vakt.

Hade Tom haft kunskap om, att Gerda — vilken allt sedan hon tjänstgjorde som sjuksköterska hos Marian varit i besittning av ett sumnipulver, som doktor Sager lämnat henne för att vid behov nyttja för den sjuka unga damens räkning — blandat sömnpulver i vinet, skulle han hava varit mindre orolig över vinets långsamma verkan.

— Besynnerligt vad jag känner mig tung, yttrade slutligen den av vaktkarlarne, som först och flitigast bugnat kruset, — jag lutar mig ett slag på bänken därborta; men se mig i vitorna, om du icke har oron och syn om fången därinne.

Han slog Tom på axeln, men denne log på ett för den andre obegripligt satt och yttrade:

— Sov blott med ett öga, det vill jag råda dig. Emellertid skall jag nog hålla vakt, var lugn för det.

Det dröjde heller icke länge, förän de andra följde den förstes exempel, och inom kort hördes djupa snarkningar från alla vaktkarlarne.

Tom gjorde ett tecken åt Rolf, och gossen smög sig sakta ut genom dörren.

Därpå hörde ett uggleskri helt nära brygghuset och en stund därefter stack Rolf åter in huvudet genom dörren.

Bakom honom syntes Gerda försiktigt blicka in.

Men under det Albans trogna utförde sina planer till hans befrielse, låg han själv fängslad till både händer och fötter, på en usel halmkärve vid sidan av några på varandra uppstaplade säar, vilka begagnades till bryd.

Han hade icke haft någon tanke på flykt, ty den syntes honom omöjlig under närvarande förhållanden. Att miss Tweens skulle skynda till greven och meddela denne om hans fängslande förstod han väl; liksom att greven ingenting högre skulle önska an att se honom befriad.

Men han visste att det ingalunda stod i grevens förmåga att utverka hans befrielse, eller att på något vis medverka till hans flykt.

Då han blev ford till bondgården i stället för till slottet hade den tysta gnista av hopp slocknat inom honom. Här skulle hans få vänner ingenting kunna göra för honom, det insåg han.

Det kändes väl som en fläkt av hopp hade återvänt till hans själ då hans blick föll på Rolf, men vid en närmare eftertanke måste detta hopp åter slockna, ty vad skulle väl den stackars gossen kunna uträtta!

Alla hans forna banditer voro skingrade och han visste icke ens var dessa uppehöllo sig. Förmodligen, hade de begivit sig långt från trakten av sina forna bedrifter. Gossen skulle icke vara i stånd att meddela dessa deras forne anförares öde.

På Gerda hade han väl även haft en tanke. Han var övertygad om, att hon icke skulle underlåta att göra varje försök till hans befrielse, oaktat han icke satte någon tillit till de försök hon möjligen komme att göra. Hennes krafter voro för ringa, trots den energi han visste henne vara i besittning av.

Om det blott hade givits en möjlighet för honom att befria sina händer från bojorna, skulle han sedan med lätthet hava befriat sig själv. Fötterna voro endast bundna med tåg, och han bar ingen fruktan för att vapenlös bana sin väg genom den bevapnade skara, som höll vakt omkring hans tillfälliga fängelse.

Det var med tanken härpå, som genom att höja sina handbojor ville göra gossen uppmärksam på den enda möjligheten till flykt.

Han hade hört gossens listiga begäran att få ataga sig budskapet till greven på Thorsholm, och han förstod den plan, som låg till grund för denna begäran.

Rolf ville bereda så väl sig själv som Gerda och Tom tillträde till den fångne husbonden.

Men tiderna förefollo honom ändlöst långa och han både god tid att överväga sin förtvivlade belägenhet.

Den plågade hoppet likväl mindre för hans egen del, men desto mera för deras skull, vilka han visste att hans sorgliga öde skulle i grund förkrossa.

Han tänkte på Marian, på doktor Sager, vilka båda skulle komma att begråta hans fall; men djupast av alla skulle gamle greven och Molly känna sin förkrosselse. Det sår hans slutliga öde komme att tillföra dessa båda sistnämnda skulle aldrig komma att läkas.

Outsägligt var hans lidande vid tanken på dem, vilka genom hjärtats ädelgaste känslor stodo honom så nära. Det var en smärta som kom hans inre att vibrera och förlog honom känslan av hans yttre lidande. Han kände icke att stormen, som genom de glesa väggarna sände in kalla fläktar, isade hans lemmar, vilka skyddades blott av den beklädnad han fått genomdränkt av Sommens vatten.

Plötsligt spratt han till och sökte resa sig till halvten upp i en lyssnande ställning på den hårda halmbädden. Han tyckte sig förnimma ljudet av en ugglas skri blanda sig med stormens dån utanför den usla kojan.

En ny livsvärme började att pulsera genom hans ådror. Det var hoppet, som på nytt lät höra sin stämma i hans själ. Detta ljud var honom allt för väl bekant och om än tusende skulle hava lätit sig förvilla av detta låte, så naturligt den bekanta nattfågelns, så skulle likväl icke han kunna misstaga sig därpå.

Det var ingen villa. Hans vänner voro icke långt borta, och det var utan tvivel, att de upptäckt något medel att befria honom, därom övertygade honom den sedan forna tider så välbekanta signalen.

Med återhållen andedräkt lyssnade han, stödd på armbågarna, men någon ny signal lät icke höra sig. En stund förnam han intet ljud än stormens, då den vinande slog sina mörka vingar över det skarpt slutande taket.

(Forts.)

Inkognito. Kommissarien: — Varför uppgav ni falskt namn?

Luffaren: — Jo sl, goa kumsarjon, när ja å så här ute, så reser ja allti' inkognito.

i köket

Då Ni rengör flottiga pannor och grytor ha litet Gillet's Pure Flake Lye i diskvattnet. Det kommer att underlätta Edert arbete betydligt.

Kåseri och Skämt.

NOAKS ARK.

Den gamla svenska adelns förkärlek för djurnamn är påtaglig. På den tiden då man tog namnen efter skölden märket och ej tvärtom, voro de namnen övervägande, som häntyda på djuren, och man skulle kunna få ihop en stor samling, om det behördes att giva exempel. Men någon gång händer det dock, att man vid ett visst får se så många djurnamn tillsammans, att man blir smått häpen.

Den 5 september 1653 ägde ett stort bröllop rum å Adelöfs socken, vilken förr i världen hörde till herrarne Bonde, hes grevskap Visingsborg. Präst lär ha varit Björn Germundii och övrigte Ekeblad höll tal på vers, i vilket han säger:

"De fogades tillsammans i sådant band,
Att Geten skulle ligga i Ulfvens famn."

Om det nu var den poetiske överstens mening att göra sig lustig över lla bröllopets djur, borde han ha beänkt, att han ej själv var fri från sådana. Visserligen hette han Ekeblad, men bland hans anor fina vi Kristina Hägersterna, majoren Uggla, överstelöjtnant Drakenberg, landshövding Ulvsparre, ståthållaren Oxehuvud och Beata Gumsehuvud. Så att nog hade han tillräckligt med djur i sin familj.

Men annars var det ett sällsynt väl hopsatt bröllopsfölje. Brudgummen hette Mathias Ulv, och tillhörde den urgamla ätt, som i skölden bar en tillbakaseende ulv, betecknande kämpens kraft och statsmannens vishet, och vilken ätt enligt legenden var den samma som den Stenkilska konungafamiljen. Ulv var änkling efter Anna Hjort och hans brud var Maria Geete, dotter till vicepresidenten Erik Tranewardius, adlad Grete till Svidstad, och hans andra hustru Marta Bock. Bland de förnämligaste bröllopsgästerna nämnas brudens morbror Bengt Bock och Anna Uggla. Brudgummens marskalk var Axel Råat och förridare framför bröllopsvagnen herrarna Bröms-Gyllenmås, Måns Drake och två bröder Orrhane. Och slutligen såsom "vederföreman" tjänstgjorde herr Gris och landshövding Bengt Bagge. När man nu tilhagger, att brudens far, Erik Geete naturligtvis var närvarande och gifte bort sin dotter, så var ju samlingen komplett, och jag ber att få instämma i skalden Ekeblads slutord:

"Mera härom ej skrivas kan.
Än att Ulven nu är Getens man.
Vad avföda därav bliva vill,
Det säger väl fyrtio veckor till."

Ja, vad nu avkomman angår, så fingo makarna en son, vilken gifte sig med Kristina Bagge — alltså ännu ett djur i familjen.

Då så. — Tank, så fn skjunkappa herr Andersson gett sin lilla knubbiga fru. Nu ser hon emellertid precis ut som ett stoppat korvskinn.

— Nå, de a' då inte så underlig! hennes man reser ju i skinn..... det vill säga i korvskinn.....

Missförstånd. På ett bönemöte i Stockholm voro några bröder församlade. En utav bröderna går då fram till en nykommen broder från landet, och presenterar sig: "Lundberg."

— Nej Pettersson, svarar den nykomne.

ARMA SKALDER!

En ung dam ur den högre aristokratien kom in i en bokhandel och yttrade:

— Jag skulle gärna vilja skänka min väninna en bok på hennes födelsedag. Hur mycket kostar ett vackert band poesi.

— Fem dollars och till högre pris, lod svaret.

— Nej, sade den unga damen efter ett kort betänkande, då skänker jag henne hellre chöklad.

HAN VAR HARDAD.

En domare använde en gång mot en bråkig karande det ofta beprövade medlet att låta honom sitta en timme på vittnesbänken bredvid den brännheta kaminen.

— Vill ni ej hellre ingå förlikning, frågade domaren till sist, så att vi få slut på målet?

— Ah, det är lagen bradska alls, svarade den andre flinande, jag sitter bra här — jag var förr eldare på en ångare.

INTE SÅ DUM SOM HAN SAG UT.

En menageriägare hade uppslagit ett plakat, på vilket stod att han utlovade 100 dollars till den, som vågade sig in i lejonburen. En dag kom en bonde till lejontämjaren och sade:

— Min herre, jag har kommit för att tjäna 100 dollars.

Åskådarna voro skräckslagna. Lejontämjaren sade:

— Jasså, ni vill gå in i lejonburen?

— Naturligtvis, svarade bonden.

— Nåväl, kom då, så skall jag öppna för er!

— Ja, svarade bonden, i det han med ett brett grin och vände sig till åskådarna. Men djuren skola först ut. Som ni vet, står det på affischen, att den, som vågar gå in i lejonburen, skall få 100 dollars — det står inte om, att det skall vara lejon i den.

Behåll hoppet

även när andra mediciner ej lyckats hjälpa er. Ett enkelt, välbeprovat ortpreparat som

DR. PETERS

KURIKO

kanske kan föra er på bättringsvägen. Den har gjort detta med tusentals andra. Varför ej med er?

Den är fullkomligt tillförlitlig. Den innehåller inga skadliga droger. Den är bra för varenda en i familjen.

Den intressanta berättelsen om dess upptäckt, tillika med värdefulla upplysningar och sanningsenliga vittnesbörd, sändes fritt på begäran. Detta berömda örtbotemedel kan ej erhållas på apotheken. Speciella agenter tillhandahålla det. Tillskriv

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.
2501 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
Levereras tullfritt i Kanada.

BEHÖVER NI VÅRD FÖR TÄNDERNA?
OM SÅ, UPPSKJUT EJ!

Om det är artificiella tandarbeten ni behöver, låt mig undersöka ert fall och ge er kostnadsförslag.

Fullständig övre och nedre uppsättning med dubbla sugningsplattor, som återställer ansiktsuttrycket.

Om det är kron- eller bryggarbete, guld, porslin eller legeringsfyllningar som skall utföras.

2581/2 PORTAGE AVENUE. Aftnar efter överenskommelse

DR. KELLY
TANDLÄKARE och associerade
Efterträdare till Dr. F. W. Robinson

Direkt tvärs över gatan från juvelare Dingwall.

Här är en annan Farmarens Hjälp!

Den hjälper till att skaffa mera kontanter.

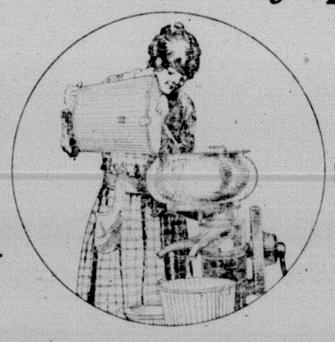

till de dagliga utbetalningarna.

När nästa gräddcheck kommer sänd in prenumerationsavgiften till

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg.

VEM VAR DEN SKYLDIGE?

Fadern: — Vad är det med dig, Karl, du ser så nedstämd ut? Har det gått dåligt för dig i skolan idag?

Karl: — Ja, läraren gav mig en på orat.

Fadern: — Vad hade du gjort då?

Karl: — Ja, det var egentligen ditt fel, pappa, ty i går, då jag frågade dig vad en miljon dollars var, så svarade du, att det var en djäkla massa pengar, och detsamma svarade jag läraren.

DEN KONSTFÖRSTÅNDIGE MINISTERN.

Den tyske kulturministern besiktigar en konstsamling. Den lärde föreståndaren visar honom i full hänryckning en vas och utbrister:

— Se ers excellens, den härliga färgläggningen av denna vas, den underbara tonen.

Hans excellens närmade sitt öga till vasen och klappade med pekingret därpå.

— Ah, mycket vackert!

Zoologi. Under en lektion i naturkunnighet i en folkskola har läraren just talat om Syd-Amerikas djurvärld och frågar därefter:

— Nå Karl, kan du nu tala om, hur en lama ser ut?

Karl: — En lama — det är väl en som går på krykor.

Träkigt nog. Poliskonstapeln: — Bor här en person vid namn Peter Svartz?

Frun: — Jaha.

Konstapeln: — Han dog på sjukhuset i går. Var det kanske er man?

Frun: — Nej, dessvärre.

Straff. — Har du hört, Olga, att din förra fästman gift sig med Brita, din forna väninna?

Olga triumferande: — Så har då straffet äntligen träffat henne!

Första hjälpen. Per: — Mamma, en mus har ramlat ned i mjölken.

Modern: — Har du fått upp den.

Per: — Nej, men jag har kastat dit katten.

Mycket troligt. Lisa (viktigt): När jag blir gift med John, kommer jag att få tre tjänare!

Rosa: — Du kommer nog att få tjugotre, fastän inte på samma gång.

Betala prenumerationen i dag!

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGSBYRA

ger GRATIS upplysningar om förhållandena för färmarbetare, hantverks- och industriarbetare, arbetsförtjänster, lediga platser, platser som önskas, land till salu, priser på land, fritt homesteadland etc etc.

Förfrågningar från Sverige och Förenta Staterna besvaras av

Svenska Canada-Tidningens Upplysningsbyrå
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Måste bära sin hustru. Herr Francis Bis i Ituna, Sask., skriver: "Min hustru blev sjuk sedan hon givit liv åt ett barn. Hennes händer och fötter svullnade så att jag måste bära henne från den ena platsen till den andra. Doktorn sade att det var reumatism. Jag förde henne till lasaretet och läkarna där sade att det var en åkomma i blodet. Hon blev ej bättre varför jag tog henne hem och började giva henne Dr. Peters Kuriko. Hon är nu frisk och ser kry ut." Detta vitt omkring kända örtmedel förbättrar blodet och utdriver orenligheterna ur systemet. Det säljes direkt, ej genom apoteken. Tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.

Uppfyllelse. Intervjuaren: — Säg mig, ha några av er barndoms önskningar gått i uppfyllelse?

Berömdheten: — Ja, min mor klippte mitt hår så ofta, att jag många gånger önskade, att jag hade varit flintskallig.

L-B HAIR TONIC

Det garanterade medlet för hårets bevarande och tillväxt. Penningarna återlämnas, om Ni icke blir tillfredsställd. Köp en flaska idag. Använd intet ersättningsmedel. Häll Eder till L-B.

MANADERS BEHANDLING $1.50
L-B CHAMPONEKING .40
Tillhandahålles i apotek. Sändes ock per post från L-B Company, 291 McDermot Ave, Winnipeg.

BAD FOR MAN om förbyggande och botande hemma av kroniska, nervösa sjukdomar, njur och blåssjukdomar, reumatism, nervsvaghet etc., skickas fritt. Dr. C. Lunde Box 252, Detroit, Mich.